

Přečti mi pohádku

krátké pohádky pro nejmenší

OBSAH

O Červené karkulce	3
Hrnečku, vař	7
O kohoutkovi a slepičce	12
O veliké řepě	19
O perníkové chaloupce	23
O Smolíčkovi	29
Kocour v botách	36
O šípkové Růžence	43
O koblížkovi	47
O neposlušných kůzlátkách	51
Otesánek	54
Sůl nad zlato	57
O Palečkovi	62
Dlouhý, Široký a Bystrozraký	66
Čert a Káča	70

Vydalo nakladatelství Pierot s. r. o. jako svoji 874. publikaci.

Objednávky vyřizujeme na adrese: Štefánikova 29, 150 00 Praha 5, tel./fax: 00420/257 328 476 (78)

www.pierot.biz, [Nakladatelství Pierot](https://www.facebook.com/Nakladatelství-Pierot), e-mail: pierot@pierot.biz

Text: Petr Šulc, ilustrace: Zuzana Korčáková, jazykové korektury: Dana Štřopová,
grafičká úprava: Jan Matějček, tisk: Tisk Centrum s. r. o.

© Pierot s. r. o. © Pierot copyright agency, ISBN: 978-80-7353-836-1

O Červené karkulce

V chaloupce u lesa žila s maminkou malá dívěnka. Říkali jí Červená karkulka, podle červeného čepečku, který nosila. Jednoho dne jí maminka povídá:

„Karkulko, babička tu dlouho nebyla. Půjdeš ji navštívit. Napekla jsem koláče, tak jí je odneseš.“

Aby tak byla nemocná, strachovala se Karkulka.

Vzala košíček s koláči, přidala malinovou šťávu a šla.

Hopkala po cestě, až jí copánky ve větru vlály. Byl krásný den, tak si na pasece na chvíli sedla do stínu, aby si odpočinula. Kde se vzal, tu se vzal, stál před ní vlk.

„Dobrý den, Karkulko, kampak jdeš?“ zeptal se.

Karkulka nikdy předtím vlka neviděla. Myslela si, že je to velký pes, který se zaběhl.

„Nesu babičce koláče. Chceš ochutnat?“ zeptala se ho, a sáhla do košíku a podala vlkovi koláč. Sice jej zhltl jako malinu, ale koláč mu nevoněl, raději by si pochutnal na Karkulce.

Nedaleko však zapraskaly větve.

Aby to byl myslivec, polekal se vlk.

„Kdepak bydlí babička?“ vyzvídala ještě rychle.

„V chaloupce za lesem,“ odpověděla Karkulka. Pak vstala, vzala z trávy košíček a vydala se zase na cestu. Vlk na nic nečekal. Proběhl mlázím. Hop a skok – a už byl u dveří babiččiny chaloupky. Zaklepal na ně.

„Kdo je tam?“ ozval se zevnitř hlas.

„Já, vaše Karkulka.“

Babička se nemohla vnučky dočkat. Otevřela nedočkavě dveře a tam stál vlk. V úleku vykřikla a chtěla mu přirazit dveře před nosem. Vlk byl však rychlejší. Vrhla se na ni a spolkl ji. Potom si dal na hlavu její čepec, nasadil si na nos brýle a lehl si do postele. Dokonce si vzal i knížku a dělal, že čte.

Konečně došla k chaloupce i Karkulka.

Zaťukala na dveře – ťuky, ťuk.

Zevnitř se ozvalo hrubým hlasem: „Kdo je to?“

Karkulka se zarazila: „To jsem já, babičko, Karkulka.“

„Pojď jen dál. Je odemčeno,“ ozval se nakřáplý hlas.

Karkulka otevřela dveře a vešla do světničky.

Babičko, vy ale máte divný hlas.“

„Nediv se, děvenko, venku je jako v peci a já se napila studené vody.

Trochu stůňu.“ Karkulka vyřídila pozdrav od maminky a na stůl postavila košíček s koláči i malinovou šťávou. Pak jí to nedalo.

„Babičko, vy máte velké uši,“ zvolala polekaně.

„To abych tě lépe slyšela.“

„A jak máte velké oči!“

„To abych tě lépe viděla.“

„Babičko, vy ale máte velké zuby!“

„To abych tě mohla lépe sníst!“ odpověděl vlk.

Vyskočil a Karkulku spolkl. Pak se svalil na zem a usnul.

Naštěstí šel kolem chaloupky myslivec, babiččin dobrý známý. Uslyšel ze světnice divné zvuky, jako by někdo řezal dříví. Nakoukl okénkem dovnitř a spatřil vlka s velikánským břichem. Ležel na zemi a chrápal. Myslivec na nic nečekal a tesákem mu rozpáral břicho. Z něj vyskočila Karkulka, za ní babička, obě živé a zdravé. Vlk spal dál jako zabitý. Myslivec přinesl kamení, nasypal je vlkovi do břicha a břicho zašil. Potom se schovali za kamna. Čekali, co se bude dít. Vlk se za chvíli probudil.

„To mám žízeň!“ skuhral. Kamení ho tížilo, sotva se dovlekl až ke studni. Chtěl se napít, ale kamení ho stáhlo dolů. Žbluňk – a vlk se utopil.

Vlci se od té doby babiččině domečku vyhýbali velkým obloukem.

Co si pamatuješ z pohádky?

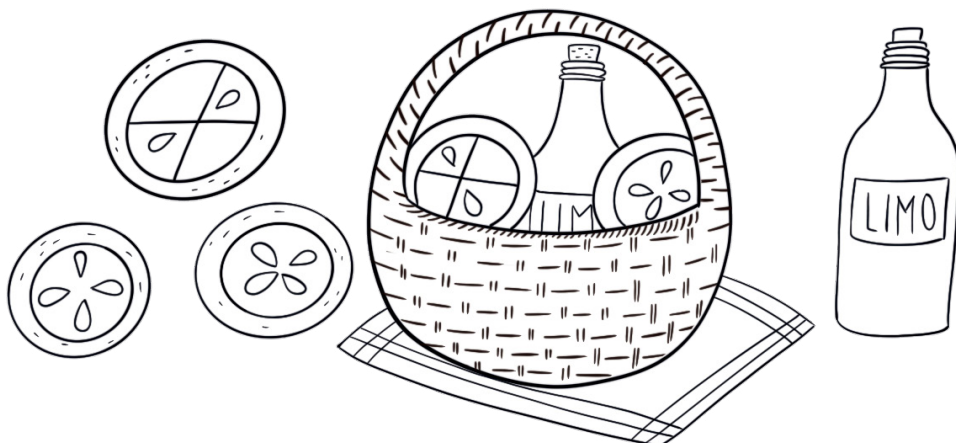
1. Holčička šla navštívit babičku.

Pamatuješ si, jak se jí říkalo?

Pokud ano, určitě dokážeš správně vybarvit obrázek.

2. Vzpomeneš si, co maminka posílala babičce?
3. Kdepak bydlela babička?
4. Co mysliveac zašil vlkovi do břicha?

Grnečku, vař

Je tomu dávno. V jedné malé vsi žila dívka Markétka s maminkou. Byly chudé, a tak se měly co ohánět. Jednoho rána šla Markétka do lesa na jahody. Zpívala si, ptáčci jí do kroku trylkovali. Za chvíli byla na pasece.

Mamince natrhám maliny, pomyslela si, a cukrářce jahody. Slíbila mi za ně koláč. V poledne už měla košíček plný. Vybalila si svačinu. Tvrdý chléb s jahodami, které si natrhala. V bandasce měla žitnou kávu. Už se chtěla do chleba zakousnout, když kde se vzala, tu se vzala, zjevila se stařenka.

„Pěkné poledne, babičko,“ zašvitořila zvonivým hláskem Markétka, „pojďte si přisednout. Vezměte si jahody, kafičko tu mám, i kousek chleba se najde.“

„To je od tebe hezké, panenka. Ale co budeš jíst ty?“ usmála se na ni babička.

„Babičko, nestrachujte se. Jahod i malin mám v košíčku dost a domů je to jen kousek.“

Stařenka se s chutí do tvrdé patky zakousla. Když dojedla, zapila ji douškem kávy a pravila:

„Jsi hodné děvče. Už dlouho tě pozoruji. Víím, jak se staráš o maminku, slepičky na tebe nedají dopustit, i paličatá koza, která jindy zlobí, je s tebou jako vyměněná.“ Vlídňě se na Markétku podívala a usmála se:

„Já nejsem obyčejná babička. Jsem kouzelná, nevěříš? Jen si nevěř. Sama uvidíš,“ řekla a vytáhla z kapsáře červený hrnek s bílými puntíky. Podala jej Markétce.

„V pohádkách to tak bývá,“ vysvětlovala stařenka, „dáš kouzelné babičce nezištně kus chleba a ona se ti odmění malým dárečkem. Kouzelný ubrousek jsem dala hloupému Honzovi, oslíčka Otřes se, který sypal zlaťáky, dostal Jirka ze sousedního polesí. Zbyl mi jen kouzelný hrníček.“

„Ale babičko, já ti dala jen tvrdou patku. Proč bys mi měla něco oplácet. Jsem ráda, že ti chutnalo.“

„Safra, necháš mě domluvit?!“naoko brblala babička, „kde jsem přestala... už víím. Hrneček je kouzelný. Navaří tolik krupicové kaše, kolik budeš chtít. Stačí jen říct: Hrnečku, vař! Než řekneš švec, budeš mít plný talíř. Ale pozor! Když budeš mít kaše dost, poruč: Hrnečku, dost!

Budeš si to pamatovat?“

Markétka jen pokývala nevěřičně hlavou. Hezky poděkovala. Než se stačila rozloučit, babička zmizela.

I co, jahod a malin mám dost, půjdu domů, řekla si.

Maminka už na ni nedočkavě čekala:

„Konečně jsi doma,“ vítala ji, „stahují se černé mraky. Bála jsem se, že tě bouřka stihne v lese. A co to máš v košíku? Hrneček?“ zeptala se.